

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 14 stycznia 2026 r.

sprawy **T. S.**

skazanego za czyn z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 159 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 14 kwietnia 2025 r., sygn. akt IV Ka 1741/22,

utrzymującego w mocy

wyrok Sądu Rejonowego w Gryficach

z dnia 21 czerwca 2022 r., sygn. akt II K 105/22,

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. zwolnić skazanego T. S. z kosztów

**sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb
Państwa.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Gryficach z dnia 21 czerwca 2022 r., sygn. akt II K 105/22, uznano m.in. T. S. za winnego czynu z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 159 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za co wymierzono mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 14 kwietnia 2025 r., sygn. akt IV Ka 1741/22, utrzymano w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego, zaskarżając wyrok w całości, na korzyść skazanego i zarzucając rażące naruszenie prawa, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia:

- „1. art. 202 § 1 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. - poprzez skazanie bez rzetelnego ustalenia stanu poczytalności skazanego w chwili czynu, mimo że zachodziły poważne wątpliwości co do jego zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, co obligowało organ prowadzący postępowanie do przeprowadzenia stosownych badań, w adekwatnym terminie, które jednoznacznie ustalą ww. kwestię;
2. art. 201 k.p.k. - poprzez oparcie rozstrzygnięcia na opiniach biegłych, które były niepełne i nie dawały jednoznacznej odpowiedzi na pytanie o poczytalność skazanego w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu;
3. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. - poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego, polegającą na przyjęciu, że skazany był poczytalny w chwili czynu, mimo że sporządzone opinie psychiatryczne zostały wydane dopiero po upływie niemal trzech lat od zdarzenia i z tego już względu nie zawierały należytej oceny stanu psychicznego w chwili czynu skazanego;
4. braku merytorycznego odniesienia się przez Sąd odwoławczy do zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego, w szczególności, w zakresie w jakim Sąd II Instancji pominął podnoszone przez obrońcę w ramach wniesionego środka odwoławczego zarzuty, w zakresie ustalenia, że żaden z oskarżonych nie cierpi na dolegliwości związane ze zdrowiem psychicznym oraz żadnego z nich nie cechuje upośledzenie umysłowe, podczas gdy z dowodów dołączonych do apelacji wynika fakt zgoła odmienny, co w konsekwencji prowadzi do przekonania,

że wydane w niniejszej sprawie opinie psychiatryczne są niekompletne i nierzetelne”.

W oparciu o wyżej wskazane zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu z zobowiązaniem tego sądu do powołania nowego zespołu biegłych lekarzy psychiatrów i psychologa klinicznego, a w razie potrzeby – skierowaniem skazanego na obserwację psychiatryczną w zakładzie leczniczym.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy w Gryficach wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Przypomnieć należy, że kasacja nie stanowi trzeciej instancji rozpoznawania spraw karnych, lecz jest nadzwyczajnym środkiem odwoławczym, a zarazem i środkiem kontroli prawomocnych orzeczeń sądowych. To sprawia, że postępowanie kasacyjne prowadzi tylko do oceny kasacji w aspekcie rażącego naruszenia przepisów prawa przez sąd odwoławczy, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a nie zaś do merytorycznego rozpoznania sprawy, w której kasacja została wniesiona (por. postanowienie SN z 25 lutego 2014 r., IV KK 6/14). Takich wad o rażącym charakterze po stronie Sądu odwoławczego we wniesionej kasacji nie wykazano.

Do sformułowanych w petitum kasacji zarzutów, ponumerowanych od 1 do 4 należy się odnieść łącznie, ponieważ wszystkie dotyczą kwestii braku rzetelności w ustaleniu stanu poczytalności skazanego T. S. , a które po lekturze akt sprawy okazały się oczywiście bezzasadne. Podkreślenia wymaga, że Sąd II instancji przeprowadził postępowanie uzupełniające i dopuścił dowód z uzupełniającej opinii biegłych psychiatrów (k. 513-517) na okoliczność stanu zdrowia psychicznego T. S. , po uprzednim udostępnieniu biegłym dokumentacji medycznej i opinii psychologicznej dotyczącej tego oskarżonego z k. 484-490 (postanowienie i zarządzenie, k. 499-500) oraz odniósł się do zarzutu apelacji w tym zakresie na s. 11-12 uzasadnienia swojego wyroku. W tym miejscu podkreślić również należy, że wbrew odmiennym twierdzeniom skarżącego upływ kilku lat od daty zdarzenia do daty opiniowania nie oznacza niemożności ustalenia poczytalności *tempore criminis*, a nadto, jak wskazał prokurator, w niniejszym postępowaniu termin wywołania opinii biegłych był determinowany również zawieszeniem dochodzenia z powodu braku możliwości ustalenia miejsca pobytu skazanego. Rację ma prokurator także

w tym zakresie, w jakim wskazuje na niekonsekwencję obrony, ponieważ podnoszenie okoliczności upływu czasu nie przeszkadza jednocześnie skarżącemu w dalszym dochodzeniu kwestii ustalenia poczytalności skazanego, łącznie z wnioskowaniem o dopuszczenie do opiniowania nowego zespołu biegłych i zarządzenie obserwacji w zakładzie psychiatrycznym, które byłyby aktualnie jeszcze bardziej oddalone czasowo od daty czynu. W tej sprawie biegli wypowiedzieli się rzetelnie i jasno na temat poczytalności T. S. , uwzględniając jego dotychczasową dokumentację medyczną oraz dostrzegając pewne problemy zdrowotne i zaburzenia dotyczące skazanego, które jednak nie wpłynęły na zdolność do rozumienia znaczenia dokonanego czynu. Jednocześnie biegli nie stwierdzili podnoszonych przez obronę deficytów intelektualnych skazanego, m.in. na podstawie opinii psychologicznej z k. 484-490, w ramach której oskarżony poddał się badaniu.

Z powyższych względów, nie dopatrując się w przedmiotowej sprawie zaistnienia bezwzględnych przyczyn odwoławczych, ani też innej rażącej obrazy prawa, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., zdecydował o oddaleniu kasacji obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadnej.

O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzeczono na zasadzie wyjątku od ogólnej reguły, zwalniając skazanego z ich ponoszenia z uwagi na jego sytuację materialną skutkującą przyznaniem obrońcy z urzędu na potrzeby postępowania kasacyjnego, a także z uwagi na jego pobyt w izolacji penitencjarnej.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[J.J.]

[a.ł.]